

## Arrest

nr. 105 745 van 24 juni 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 69 676 van 8 november 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Nasseriyah, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, niet van die aard is dat aldaar voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). De tweede asielaanvraag van verzoeker*

*werd geweigerd bij 's Raads arrest nr.88 484 van 28 september 2012 omdat verzoeker er niet in slaagt de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te herstellen en omdat veiligheidssituatie in Nasiriyah (provincie Thi Qar) in Zuid-Irak relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.*

*De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.*

*De Raad stelt bij arrest nr. 88 484 van 28 september 2012 voor de tweede maal de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielaanvraag. In zijn derde asielaanvraag beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste twee aanvragen, legt hij bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan een overlijdensakte neer van zijn broer en een aangifte van de ontvoering van zijn zoon bij de politie. Verzoeker kadert deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerdere asielaanvragen naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 88 484 van 28 september 2012 te tornen. De documenten die verzoeker in het kader van zijn derde en huidige asielaanvraag voorlegt, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 88 484 van 28 september 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.*

*Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er actueel voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerleggen.*

*Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 88 484 van 28 september 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.*

*Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

*Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak."*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 april 2013, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift, herhaalt zij de problemen die zij zou gekend hebben in haar land van herkomst en wijst zij naar de bijkomende stukken die haar relaas ondersteunen. Zij besluit dat de subsidiaire bescherming moet toegekend worden omwille van het feit dat zij soenniet is in Zuid-Irak.

De Raad stelt bij arrest nrs. 69 676 en 88 484 van respectievelijk 8 november 2011 en 28 september 2012 de ongeloofwaardigheid vast van het asielaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 69 676 stelt het volgende:

*“(…) Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat de school op 20 april 2010 en wanneer hij de poort was aan het bewaken door drie sluipschutters werd beschoten (ibid., p.7) ondergraven door zijn eerdere verklaringen tijdens het gehoor. Verzoeker stelde immers aanvankelijk dat 27 april 2010 de datum was van zijn eerste vervolgingsprobleem in Irak en dat hij daarvoor nooit problemen heeft gekend (ibid., p.3). Dit klemt nog des te meer daar verzoeker beweerde dat 20 april 2010 een zaterdag betrof en dat er die dag geen les werd gegeven (ibid., p.7), terwijl 20 april 2010 in werkelijkheid een dinsdag was. Daarenboven is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker, nadat de school door drie gemaskerde personen onder vuur werd genomen en in acht genomen dat hij ongewapend was bij de uitoefening van zijn functie (ibid., p.5), vervolgens samen met een medewerker van een ngo en de directeur bij dit huis zou zijn gaan aanbellen zonder dat zij daarbij onderweg onder vuur werden genomen. Evenmin is het geloofwaardig dat één van de gemaskerde sluipschutters vervolgens gewoon zou zijn komen open doen waarna zij een normaal gesprek voerden over het waarom van hun aanval op de school. Tevens is het niet plausibel dat de sluipschutters niet zouden zijn gevlucht na het incident doch gewoon in het huis bleven zitten tot de politie hen kwam arresteren. Bovendien stelde verzoeker dat de medewerker van de ngo die aanwezig was bij de feiten klacht zou hebben ingediend bij de politie doch brengt hij hiervan niet het minste begin van bewijs bij (ibid., p.7-8).*

*Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af betreffende de daders achter het schietincident. In de vragenlijst stelde hij dat het de drie zonen van dat huis waren, dat zij lid waren van het Mehdi-leger en werden opgepakt (administratief dossier, stuk 11, p.2). Bij het CGVS gaf hij echter aan dat de drie sluipschutters de broer van de eigenaar van het huis en nog twee andere personen betroffen. Hij preciseerde hierbij uitdrukkelijk dat deze twee andere personen niet in dat huis woonden (administratief dossier, stuk 6, p.9). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn verklaringen in de vragenlijst (ibid., p.12). Verzoekers betoog dat het voorgaande mogelijk te wijten is aan vertaalproblemen, een verkeerde interpretatie of een misverstand bij het opstellen van de vragenlijst kan niet worden aangenomen. Hij verklaarde de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Bovendien ondertekende hij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hij daarbij uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 11). Bovendien zijn de hoger aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten dan ook geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker hieraan post factum tracht aan te brengen in onderhavig verzoekschrift. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het lot dat de daders van het vermeende schietincident zouden hebben ondergaan na hun arrestatie. Zo verklaarde hij, wanneer hiernaar een eerste maal werd gevraagd bij het CGVS: “Weet niet wat er verder met hen is gebeurd” (administratief dossier, stuk 6, p.9). Even verder stelde hij echter dat hij in de wijk zou hebben vernomen dat de drie werden gedetineerd in de Bucca-gevangenis (ibid., p.12).*

*Verzoeker legde daarenboven incoherente verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen die hij na het schietincident zou hebben ontvangen.*

*Bij het CGVS beweerde hij dat hij twee maal persoonlijk zou zijn bedreigd, met name een eerste maal vier dagen na de beschieting en een tweede maal één week na de eerste bedreiging. De eerste maal zou de eigenaar van het huis van de sluipschutters hem hebben bedreigd en zou deze niet gemaskerd zijn geweest. De tweede maal zou deze eigenaar zijn teruggekomen samen met twee gemaskerde mannen en zouden ze hem een dreigbrief hebben overhandigd (ibid., p.9-10). In de vragenlijst maakte verzoeker slechts melding van één persoonlijke bedreiging. Bovendien zou deze zijn gebeurd door één persoon, vermeldde verzoeker nergens dat deze persoon de eigenaar zou zijn geweest van het huis van de sluipschutters en beweerde hij dat deze persoon wel degelijk gemaskerd was. Verzoeker maakte in*

de vragenlijst voorts nergens melding van het feit dat de persoon die hem bedreigde nog zou zijn teruggekeerd in het gezelschap van twee gemaskerde personen, noch van het feit dat de eerste dreigbrief, die hij in mei 2010 ontving, door hen werd overhandigd (administratief dossier, stuk 11, p.2). Dit klemt nog des te meer daar verzoekers verklaringen bij het CGVS inzake de chronologie van de bedreigingen evenmin met elkaar kunnen worden gerijmd. Zo beweerde hij blijkens de reeds hoger geciteerde verklaringen enerzijds dat het schietincident plaatsvond op 20 april 2010, dat hij een eerste maal door één persoon werd bedreigd vier dagen later en dat hij opnieuw werd bedreigd en een eerste dreigbrief overhandigd kreeg door drie personen één week nadien, wat betekent dat dit laatste zou zijn gebeurd ongeveer op 1 mei 2010, doch stelde hij anderzijds dat deze tweede bedreiging en de overhandiging van de eerste dreigbrief plaatsvonden op 16 of 17 mei 2010 (administratief dossier, stuk 6, p.10). Daarenboven brengt hij geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn verklaring als zou hij naar aanleiding van deze eerste dreigbrief klacht hebben ingediend bij de politie (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de wijze waarop in augustus 2010 een tweede dreigbrief in zijn bezit zou zijn gekomen. In de vragenlijst stelde hij: "Ik verhuurde ons huis. Toen ik de huur wou ophalen vond ik de 2de dreigbrief" (administratief dossier, stuk 11, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter dat het zijn vrouw was die de huur ging ophalen en dat zij de tweede dreigbrief kreeg van hun huurder (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker beweerde dat zijn soennitische geloof als verzwarende factor gold voor zijn vervolging doch ook in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegt. In het verzoekschrift beweert hij dat hij nooit eerder problemen kende als soenniet omdat hij buiten de stad woonde en niet gekend was in de buurt van de school zodat men niet wist welke geloofsovertuiging hij had (rechtspiegingsdossier, stuk 1, p.7). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij reeds sedert de jaren negentig in de wijk al Uhr woonde, in het centrum van Nasseriyah, alsmede dat de school waar hij werkte tevens in deze wijk ligt (administratief dossier, stuk 6, p.1, 4).

Voorts beweerde verzoeker in dit verband enerzijds: "Godzijdank dat 'al Mehdi' niet weet dat ik nog broers of zussen heb die in Nasseriyah wonen anders hadden ze hen wel iets aangedaan" doch stelde hij anderzijds: "(...) al Mehdi zal hen wel kennen als soennieten en ze zeiden zelf tegen me dat ze mijn broers kennen en weten dat ze soennieten zijn maar ze zeiden ook dat mijn broers niets misdaan hebben en ze dus met rust zullen laten (...)" (ibid., p.13), hetgeen geenszins met elkaar te rijmen valt.

Daarenboven heeft verzoeker nagelaten zich via de ngo's of de directeur nader te informeren omtrent het nadere lot van de drie daders van het schietincident en bleek hij evenmin te weten of de politie of de F.P.S., die de school bewaken, nog werden aangevallen door het Mehdi-leger omwille van de aanwezigheid van de ngo's (administratief dossier, stuk 6, p.12). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich, gelet op zijn voorgehouden problemen, omtrent het voormelde zou informeren. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Gelet op de voormelde vaststellingen kan geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.(...)"

De documenten voorgelegd door verzoekende partij ter staving van haar huidige asielaanvraag, met name de overlijdensakte van haar broer en een aangifte van de ontvoering van haar zoon bij de politie, zijn niet van dien aard dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arresten nrs. 69 676 en 88 484 van respectievelijk 8 november 2011 en 28 september 2012 anders zouden zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gezien uit voormelde arresten blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas met betrekking tot de beschieting van de school door de sluipschutters en de daaruit voortvloeiende problemen die zij zou hebben gekend, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat haar broer en haar zoon ingevolge haar aangehaalde problemen zouden gedood en ontvoerd zijn. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn (zie SRB "Irak – Valse documenten en corruptie" d.d. 3 februari 2012), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde overlijdensakte van haar broer en een aangifte van de ontvoering van haar zoon bij de politie.

Wat betreft de stelling van verzoekende partij dat haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van het feit dat zij soenniet is in Zuid-Irak, wijst de Raad op wat in 's Raads arrest nr. 69 676 geoordeeld werd: "(...) *Dat verzoeker louter omwille van zijn soennitische geloof enige vrees zou dienen te koesteren kan evenmin worden aangenomen. Hij gaf zelf aan dat hij, behoudens de in het kader van zijn aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden problemen, nooit problemen kende met sjiieten, alsmede dat de soennieten en de sjiieten in Nasseriyah in harmonie leven (ibid., p.9, 13).*(...)"

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is nu verzoekende partij zich ter terechtzitting louter beperkt tot de stelling dat haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van het feit dat zij soenniet is in Zuid-Irak, zonder evenwel concrete en actuele elementen aan te halen die daadwerkelijk aantonen dat zij louter omwille van haar soennitische geloof thans enige vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS